

Dursun Ege Göçmen
**VUR PATLASIN
ÇAL OYNASIN**
ORKESTRASI

2018
TUDEM
Edebiyat
Üçüncülük
Ödülü

tudem

2018 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Üçüncülük Ödülü

Dursun Ege Göçmen

VUR PATLASIN
ÇAL OYNASIN
ORKESTRASI

VUR PATLASIN ÇAL OYNASIN ORKESTRASI

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dursun Ege Göçmen

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Hülya Dayan

KAPAK RESMİ: Zeynep Özatalay

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Şubat 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-315-3

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2018 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Üçüncülük Ödülü

Dursun Ege Göçmen

VUR PATLASIN ÇAL OYNASIN ORKESTRASI

Dursun Ege Gocmen

Aydın'ın Soke ilçesinde doğdu. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bolm'n bitirdi. Uzun yıllar çeşitli televizyonların haber ve program bolmlerinde çalıştı. ocuk ve gençlik edebiyatı alanında yayınlanmış 8 kitabı olan Gocmen'in yetişkinlere

yonelik yazdığı 2 tiyatro oyunu bulunuyor. Evli ve bir ocuk annesi olan yazar, İstanbul'da yaşıyor.

ocuk ve gençler için yazmaktan büyük keyif alan yazarla kitap hakkındaki bütün grşlerinizi paylaşabilir, ona merak ettiğiniz soruları sorabilirsiniz. Çalışmadığı yerlerden sormazsanız sevinir. 

dursunegegocmen@gmail.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Bilmecenin İzinde Maceranın Peřinde (roman)

Vur Patlasın al Oynasın Orkestrası (roman)

Bölümler

Ezikler, Zorbalar ve Seyirciler	7
Antipatik Bir Duyuru	17
İpek Değil, Sanki Çelik Bir Bıçak	23
Erkekler de Ağlar	28
Servisi Kaçır, Hayatı Kaçırma	35
Adınla Tanışmak, Kendinle Barışmak	42
Bakmak Serbest, Dokunmak Yasak	50
Darbuka Bateriye Karşı	55
Asla Yalnız Oynamayacaksın	60
Çılgılık Güçlü Bir Silahtır	68
Ayakta Uyuyanlar	75
Yalnızca Vazgeçenler Kaybeder	83
Oyuna Almıyorlarsa Kendin Bir Oyun Kur	89
Her Şeyin Bir Sebebi Var	97
Hayat Devam Ediyor	105
Pazarda Açık Hava Konseri	112

Ezikler, Zorbalar ve Seyirciler

“Hey ezik! Sana diyorum, bana bak!”

İşe yaramayacağını bile bile duymazdan gelip yürüme-ye devam ettim. Ama Berkay peşimi bırakmıyordu. Karşıma geçip beni durdurdu. “İki saattir sana sesleniyorum, neden bakmıyorsun?” dedi, gözlerinden ateş fişkıarak.

“Duymadım,” diye mırıldandım.

Berkay’ın gözleri kısıldı. Bir kulağını bana yaklaştırdı. “Anlamadım, ne dedin?”

Sesimi biraz daha yükselterek, “Bana seslendiğini duymadım,” diye yanıtladım.

Yapmacık bir kahkaha atıp devam etti:

“Bu sınıfta senden başka ezik var mı ha! Çevrene bak, başka bir ezik görüyor musun?”

Bakışlarımı kaçırdım, çantamın sapıyla oynamaya başladım. Fakat Berkay’dan kaçış yoktu. “Hey millet!” diye bağırarak sınıfa döndü. “Bu sınıfın eziği kim?”

Bütün sınıf hep bir ağızdan, “Şahap!” diye bağırdı.

Berkay, elini kulağına götürdü, “Duyamadım, bir daha söyleyin. Bu sınıfın eziği kim?” diyerek sorusunu tekrarladı.

Bütün sınıf daha gür bir sesle yine bağırdı:

“ŞAHAP!”

Herkes kahkahalarla bana gülerken gözlerimin dolduğunu hissettim. Ama ağlamayacaktım. Çünkü ağlarsam bir de bunun için dalga geçeceklerini biliyordum. Beşinci sınıfa kadar şu okulda en iyi öğrendiğim şeylerden biri de buydu. Gözyaşlarıma engel olmayı öğrenmişim ama yüzümün kızarmasını engelleyemiyordum.

Berkay’ın yanında duran Emir, “Şuna da bakın, yine domates gibi kızardı,” dedi. Bana uzattığı parmağı neredeyse gözüme giriyordu.

Sude bana acıyormuş gibi bakıp, “Yapmayın ya, utandırmayın çocuğu...” diye atıldı. Fakat onun bana acımadığını, aksine beni daha da utandırmaya çalıştığını da anlayalı çok olmuştu.

“Şahap!” diye seslenince Pelin’e döndüm.

“İyi yanından bak,” dedi Pelin, bembeyaz dişlerini göstererek. “Adın Şahabettin de olabilirdi.”

Berkay’ın keyfi iyice yerine gelmişti. “Ha Şahap, ha Şahabettin. Ne fark eder ki?” dedi, sırıtarak.

“Şahabettin’i yazmak ve söylemek Şahap’tan daha uzun sürüyor akıllım,” diye yanıt verdi Pelin. “Eğer Şahabettin olsaydı çektığı sıkıntı uzayacaktı.”

Bütün sınıf bu yorum üzerine yine gülmeye başladı.

Oysa benim canım yanıyor. Gülmenin neşelenmek, mutlu olmak anlamına geldiğini ilk kim söylemiş acaba? O kişi bütün sınıfın önünde hiç alay konusu olmamış belli ki.

Pelin şu konuda haklı aslında; ismim, benim doğarken aldığım en büyük ceza. Dünyada, hangi akli başında anne baba, çocuğuna Şahap adını koyardı ki? Bizimkiler nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmişlerdi?

Şahap, dedemin adıydı. O, ben doğmadan bir ay önce ölünce babam, “İllaki babamın adı olacak!” demiş. Annem de, “Olur tabii,” deyince, nüfus cüzdanıma Şahap adı yazılmış. Benim şanssızlığım böyle başlamış işte.

Keşke dedemin adı hiç olmazsa Ahmet, Mehmet falan olsaydı. Ne okulda ne mahallede benim gibi modası geçmiş ismi olan bir çocuk var. Her yer Berkay, Kaan, Arda, Emir kaynıyor. Herkesin ismine benzer bir ismim olsa onların arasında gizlenebilirdim. Kimselere fark ettirmeden yaşayıp giderdim. Oysa Şahap, kabak gibi ortada kalmak demek. Yani, şimdi benim olduğum gibi...

Küçükken ismimin ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. İlkokula başlayınca çocuklar dalga geçmeye başladı. Hapsirlik gibiymiş adımın söylenişi.

Çocuklardan birinin, “Şahapşuuu!” diye bağırmasıyla başladı her şey. Sonra yoklamalarda adım her söylendiğinde, sözleşmiş gibi sırayla hapsirdilar:

“Şahapşuuu!”

Tam beş yıldır bu çileye katlanıyorum.

Ŗu ders zili bir an önce çalsa da kurtulsam Berkay'ın alaylarından. Göz ucuyla duvardaki saate baktım, daha beŖ dakika vardı.

'Sık diŖini, az kaldı,' diye kendimi avuturken, Berkay beslenme çantamı elimden çekip aldı. "Bakalım bugün anneciğın sana ne koymuŖ?"

antadan çıkardığı elmayı ganimetmiŖ gibi havaya kaldırdı, "Vaaay yeŖil elma! En sevdiğim meyve," dedi. Ardından da iŖtahla elmadan kocaman bir ısırık aldı.

Yaptığı komik bir ŖeymiŖ gibi gülümsedim. Bu, benim durumu idare etmek için geliŖtirdiğim bir taktik. Benimle yapılan alaylara önemli değilmiŖ gibi gülüp geersem, belki fazla uzatmadan rahat bırakırlar. Ama bu sefer yöntemim iŖe yaramadı.

Pelin, "Fıstık yok mu fıstık?" diye seslendi.

Berkay püskürerek gülünce ağızından fırlayan bir elma parçası yüzüme çarptı. Beslenme çantamı bu sefer Emir aldı, ters çevirerek silkeledi. Annemin naylona sarıp koyduğı sandviç yere dŖt.

Emir, "Fıstıkçı Ŗahap'ın annesi bugün fıstık koymamıŖ," dedi alaycı bir sesle.

"Ŗansına ks!" dedi Berkay. Sonra da yarısını yediğı elmamı sanki basket filesine atar gibi kapının yanındaki p kovanına doğru fırlattı. Elma kovanın içine girince de, "Tam isabet!" diyerek kutladı kendini.

Çilem bitmemiŖti daha. Pelin sırasının üstüne çıkıp, sesini Türkçe öğretmenimizin sesine benzetmeye alıŖarak sınıfa sordu:

“Sert ünsüzleri nasıl hatırlayacaksınız çocuklar?”

Herkes aynı anda, “Fıstıkçı Şahap!” diye bağırdı.

Berkay, Emir’i omzuyla dürtüp, “Saysana oğlum, sert sessizler nelerdi?” diye sordu.

Emir, tüm sınıfın önünde Berkay’ın onunla böyle talimat verir gibi konuşmasına biraz bozulsa da çabuk toparlandı. Sonuç olarak o, benim gibi bir ezik değil, okulun en popüler çocuğu Berkay’ın en yakın arkadaşı.

Emir, gözlerini bana dikti, gülererek saymaya başladı:

“Fe, He, Se, Şe, Pe, Çe, Te, Ke.”

Yeni dalga konusu bu şimdi. Geçtiğimiz cuma Türkçe dersinde sessiz harfleri işliyorduk. Öğretmen tahtaya *Fıstıkçı Şahap* yazınca herkes gülererek bana döndü.

Öğretmenimiz Yeliz Hanım, “Aa, senin adın Şahap’tı değil mi?” dedikten sonra dönüp yazının altını bir de kalın bir şekilde çizdi. “Fıstıkçı Şahap’taki tüm sessiz harfler, sert sessizdir çocuklar. Artık hiç unutmazsınız.”

Evet, hiç unutmayacağım öğretmenim. Ama o harflerin yalnızca sert ünsüz olduğunu sanıyorsunuz ya... Yanıyorsunuz! O harfler aynı zamanda birer iğne. Adım her söylendiğinde kalbime batıyor!

Büyüyünce adımları değiştireceğime belki milyonuncu kez içimden söz veriyordum ki birisi bağırdı:

“Hey, bakın Kırmızı Kafa geldi!”

Ben de diğerleriyle birlikte kapıya dönüp baktım. Sınıfımıza yeni gelen kızdı bu; İpek! Daha doğrusu, sınıfın taktığı isimle, *Kırmızı Kafa*.

İpek söylenenleri duymuyormuş gibi geçti, yerine oturdu.

İki hafta önce, “Yeni bir arkadaş geldi,” diye tanıtmıştı onu sınıf öğretmenimiz. Ardından, dönem ortasında gelişini, ailesinin Ankara’dan İstanbul’a tayini çıkması olarak açıklamıştı.

Hepimiz tahtanın ortasında dikilen kıza şaşkınlık ve dikkatle bakmıştık. Kızın kıvrırcık saçları, kızıl ile turuncu arasında bir renkti, yüzünde de bir sürü çil vardı.

Öğretmen ona oturacağı yeri gösterirken, “kırmızı kafa” lafı sınıfta fısıltıyla dolanmaya başlamıştı bile. İtiraf ediyorum; o gün, içimde minik bir umut pırıltısı bile belirmişti. Belki onunla uğraşırken beni unuturlardı.

Pek umduğum gibi olmadı gerçi. Sınıftaki eziklerin sayısını ikiye çıkıyordu yalnızca. Biraz benimle dalga geçiyorlardı, biraz onunla.

Yine de şimdilik dikkatler benden İpek’e dönmüştü. Yavaşça yere düşen sandviçimi alıp beslenme çantama koydum. Kimse fark etmeden, sırama doğru süzüldüm.

Sıra arkadaşım Can’la göz göze geldik. Az önce o da bana diğerleriyle birlikte gülüyordu. ‘Başka ne yapabilirdim ki?’ diyen bakışlarında sanki biraz mahcubiyet vardı. Çantasını çekip bana yer açarken bakışlarını kaçırdı.

Can iyi çocuktur aslında. Yani Berkay, Emir, Sude ve Pelin gibi durduk yere insanın canını yakmak istemez. Ya da tahtaya doğru yürürken kimseye çelme takıp düşürmez.

Onu da anlıyordum aslında. Bu sınıfta yapılan şakalara gülmek zorunda. Ya gülecek ya ezilecek!

Çantamdan eşyalarımı çıkarırken ön taraftan yine Berkay'ın sesi duyuldu. Bu kez Emir'in önüne çantasını fırlatıp seslenmişti:

“Şşşşt, kalk oradan, ben oturacağım.”

Emir, Berkay'ın sözünü ikiletmedi. Hemen eşyalarını toplayıp bir arka sıraya geçerken Berkay da onun az önce oturduğu yere yerleşti.

Öğretmenimiz sınıfa geldiğinde herkes defterini kitabını açmış, bekliyordu. Dışardan bakan biri, ne kadar akıllı uslu bir sınıf, derdi. Örnek sınıf diye bize denirdi doğrusu!

Dersimiz fen bilimleriydi. Öğretmenimiz Duygu Hanım akıllı tahtayı açıp bir şema gösterdi. Başlığında *Canlıların Sınıflanması* yazan şema aşağıya indikçe bir sürü dallara ayrılıyordu.

Öğretmenimiz, “Şemayı defterinize geçirin çocuklar,” dedikten sonra ekledi: “Yalnız dikkatli yazın, canlıların türlerini, cinslerini karıştırmayın. İkinci derste bunların ne olduğunu anlatacağım.”

Sınıf mırıldılar eşliğinde şemayı deftere geçirmeye başlarken öğretmenimiz masasına geçip bir şeyler okumaya başladı.

Canlılar iki ana gruba ayrılıyordu: bitkiler ve hayvanlar. Hayvanlar da omurgalılar ve omurgasızlar olarak ikiye bölünüyordu. İnsanlar, omurgalılar sınıfındaydı.

Dursun Ege Göçmen

VUR PATLASIN ÇAL OYNASIN ORKESTRASI

Yenilen değil, vazgeçen kaybeder!

Akranları tarafından alay edilen Şahap kırgındı, üzgündü ve daha da önemlisi, adından dolayı hayata yenik başladığını düşünüyordu. Ancak İpek'le gelişen arkadaşlığı, hayata bakışını değiştirdi: Teslim olmak ya da mücadele etmek bir seçimdi!

Orkestra seçmelerinde elenince yine bir seçim yapmaları gerekti. Ya bir köşeye çekilip üzülecek ve birbirlerinin omzunda ağlayacaklardı ya da hayallerini gerçekleştirmeye çalışacaklardı. Onlar, ikinciyi seçtiler...

Sonrası mı?

Sonrası, bayılmış bir hastayı ayağa kaldırıp göbek attırarak kadar oynak, sazlı sözlü, fıkır fıkır bir hikâye!

Ama yenmek-yenilmek, pes etmek-vazgeçmemek, iyilik-kötülük gibi kavramlar üzerine düşündürmeyi de ihmal etmeden...

ISBN: 978-605-285-315-3

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) tudemyayinrubu